

Hetyey Gábor:
A szájhős

Hej, gúnárom, gúnárom,
Mi hír van a határon?

Imígy szólt a tarajas,
Berzenkedő vén kakas.
A gúnár így válaszolt:
„Hej, roppant nagy csata volt!
Zajt csaptak kinn a berek
Alján ma az emberek.

Róka koma jára ott
S csinált egy kis attakot.
Pár libácskát megnyakalt,
Aztán gyorsan elinált
Jaj, ha hozzánk betekint:
Lesz ne mulass, lesz megint!”

„Oh, te gyáva vén gúnár!
Még ha farkas volna bár!
Jöjjön csak el a koma,
Várja itt a lakoma.
A sarkantyúm oly hegyes,
Jaj annak, kit megsebez,
Tarajomra fogadom:
A szemét kikaparom.”

Kormos kutya ez alatt
Heverész egy fa alatt.
És magában így morog:
„No, ez mégis nagy dolog ...
Milyen hős a kakas úr!
Meglátjuk, ha megszorul
Ámde legyünk éberem,
Ha a róka itt terem.”

Hát, íme, úgy éjfelen
Róka koma megjelen.
Nosza, van nagy galiba,
Hápog a lúd s a liba.
Tyúk, csibe és kakas úr
Irgalmatlan megszorul,
S ami fő, a hős kakas,
Csak azt nézi, hol magas.

Jó szerencse: hirtelen
Kormos úr is ott terem.
S csupán egyet jót harap,
Foga közt már egy darab...
S tova inal a koma,
Nem kell neki lakoma.

Kikerülve a halált,
A kakas úr fölkiált:
„No, ugye, hogy futva fut!
Megmutattam, hol az út...
Sarkantyúmnak tisztelet...
Megér egy hadsereget!”

Kormos kutya hallja jól,
S kakas úrnak odaszól:
„Ki csak szájjal nagy vitéz,
De ha baj van, futni kész,
Akármilyen tarajas,
Nem egyéb, mint szélkakas!”

(Az Én Újságom, 1890/28)